

תפארת רפאל

מיסודו של הראשון לציון מרן רננו עובדיה יוסף צוק"ל

עלון תורה והלכה לכל בני המשפחה

יוצא לאור ע"י תלמוד תורה ומפעלי חסד
"תפארת רפאל" עטרת שרה"
ע"ש רבי רפאל זביחי בן פינחס זצ"ל ע"ש מו' שרה זביחי בת דינה ע"ה
נוסדו בשנת תשכ"ז (1967) בתל אביב

פְּרָשַׁת: בְּהַעֲלוֹתְךָ

עֲלוֹן מַס': 1,852 | תשפ"א

ליקט וערך: הרב רפאל זביחי שליט"א
רב בק"ק "תפארת רפאל" תל-אביב

העלון נוסד בשנת תשמ"ה (1985)
בידי הרב שלמה זביחי שליט"א

לְהַפֵּךְ אֶת הָאֵשׁ הַזֶּהָ לְאֵשׁ שֶׁל מִזְבֵּחַ!

העם - ולא הכשרים בו - התאוננו, והיה הדבר רע בעיני ה'. חרה אפו, ובערה בהם אש, ורחמנא ליצלן. "ויצַעַק הָעָם אֶל מֹשֶׁה, וַיִּתְפַּלֵּל מֹשֶׁה אֶל ה', וַתִּשְׁקַע הָאֵשׁ". שקעה במקומה בארץ, כתב רש"י. שאילו הייתה חוזרת לאחת הרוחות, הייתה מקפלת ושורפת תחתיה כל אותו הרוח. מדרש פליאה מצינו באותה אש ששקעה. שקעה, אומר המדרש, אבל לא דעכה. אלא "שקעה בארץ ולא חזרה עוד למקומה, אלא נכנסה אל אוהל מועד, וכל קרבנות שהיו ישראל מקריבין במדבר אותה אש יוצאת ואוכלת אותם".

מופלאים הדברים: כדי לאכול את הקורבנות, ירדה אש מן השמים ושרתה על המזבח כל ימי המדבר, עד לבניית בית המקדש בו נבנה מזבח אבנים, ושוב ירדה עליו אש מן השמים ושרתה עליו עד לחורבן הבית. ואף במקדש שני ירדה אש מן השמים, ובחנות המזבח בימי החשמונאים. אש קדושה ועילאית. כיצד יובן איפוא שהאש שירדה מן השמים לכלות במתאוננים, אש של הקפדה ועונש, הייתה לאש ריזיו וקודש? **ותשובת הדברים היא:** משה רבינו בא, מנחיל התורה, והשקיע את האש. לא כיבה אותה, לא הדעיך אותה. אלא השקיעה בארץ, "עשאה שקועה וטבועה בכל חלקי מעשי איש הישראלי, שקוע ומקושר במצוות התורה". וביאורו: אש התאוות היא אש זרה, אש חיצונית, אש הורסת ואינה בונה. אש המותרת אחרת אדמה חרוכה. אבל אש התורה והמצוות בונה את האדם, מיישרת אורחותיו, ממלאתו תוכן, מזככת ומזככת וגודשת: "תלמידי חכמים, כל גופם אש!" **המטרה,** מטרת המורה וההורה ומטרת האדם בשיפורו העצמי, אינה לדכא את האש, אלא להפנימה ולנתבה. להפכה לאש שעל המזבח, לאש קודש ושלבת התקרבות לבורא!

להבנת הענין נביא סיפור כה מאלף, מעשה שהיה! בזמנו, לפני שנים רבות, היה בחור בישיבת פוניבז' שלא מצא סיפוקו בלימוד התורה. את עולמו מצא בתנועת נוער דתית, בפעילות ובהדרכה. הישיבה דרשה התמסרות מלאה ללימוד, הבחור סירב, ומצא עצמו מחוץ לכתליה. נרשם לישיבה אחרת, אבל גם בה המשיך בפעילותו, והגיע לעימותים עם ההנהלה. חברו, שחרד מפני הבאות, נועץ **ברבי אברהם ישעיהו קרליץ זצ"ל** "חזון איש", וביקש רשותו להביא את הבחור. הרשות ניתנה. שיכנע את הבחור לבוא עימו אל ה"חזון איש". האיר לו ה"חזון איש" פנים, שאלו מה לומדים עתה בישיבה, בקושי ידע. ה"חזון איש" התייחס לכך בסלחנות, והחל חוזר בפניו במתיקות עצומה את דברי הגמרא ושיטת התוספות, והיו הדברים מאירים ושמחים. לפתע הדהימם בקושיא עצומה על דברי התוספות. החבר, ששלט בסוגיא על בוריה, ניסה ליישב את הקושיא, וללא הצלחה.

חיך ה"חזון איש", ואמר: "לא נורא. חיזרו לישיבה, ותחשבו בעניין. שאלו את רבותיכם. בשבוע הבא אני מצפה לראותכם, ותשובה בפיכם!" כך נפרד מהם, בברכת הצלחה. חזרו לישיבה, והחבר מיהר לשוב על עיקבותיו. נכנס אל ה"חזון איש" ובפיו פליאה: "רבי, הלא הבאתי אותו בגלל פעילותו בחברת הנוער, המסכנת את שהותו בישיבה - מדוע לא הזכיר זאת, אף לא ברמז?" וה"חזון איש" ענה במשפט מפתח: **"אי אפשר לקחת משהו מאדם, בלא להעניק לו דבר אחר בתמורה!"** אם מוצא הוא את עולמו בתנועת הנוער, וינתקוהו ממנה - גם אם יישמע ויצייט, גם אם יצליחו, יפול לדכדוך ולשיממון. לא זו הדרך. יש לנתב את האש, לעשותה ל"אש של מזבח"; להקנות לו טעם בלימוד התורה, הרגשת נועם תורה. וזאת עשה באמצעות הקושיא, והציפיה לתשובה, והדיון בה, והשאלה הבאה. כן, כיום מכהן הבחור כראש ישיבה. כך פעל משה רבינו, וכך צריך לפעול כל רועה נאמן. כל מורה והורה! **לא לדכא את האש, אלא להפכה ל"אש של מזבח"**.

כּוּן עֲשֵׂה אֶת הַמְנַרְהָ (ת, ד) - ב'מלכים' נאמר, שלמשה המלך עשה עשר מנורות של שבעה קנים כל אחד, וביחד הם 70 נרות, רמז לכך: **כּוּן** בגימטריה 70, **עשה** בגימטריה **שלמה**. (בעל הטורים)

עֲשֵׂה לְךָ שְׁתֵּי חֲצוּצְרוֹת כֶּסֶף מְקֻשָּׁה תַעֲשֶׂה אֹתָם (י, ב) - למה נצטווה משה לעשות חצוצרות דווקא ולא שופרות? אלא 'חצוצרות' זה 'חצי צורות'. משה רבנו היה ממחציתו ומעלה מלאך, וממחציתו ומטה אדם. אמר לו הקב"ה: משתי הצורות שבך עשה אחת, שאין שלמות אלא בשתייהן יחד, ובזה תקהיל ותאחד את העדה. (אור תורה)

שְׁלוֹשָׁה דְבָרִים היו מקשה אחת, וסמך לכך **הכּם** - חצוצרות, כרובים, מנורה. **המשה תפקידים** היו לחצוצרות וכולם באות מ': מקרא העדה, מקרא הנשיאים, מסע המחנות, מלחמה, מועדים.

וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה לְחֶבֶב בֶּן-רְעוּאֵל הַמְדִינִי הֲתֵן מֹשֶׁה (י, כט) - **הכּב** הוא יתרו, ונקרא כך על שם שחיבב את התורה. בתורה יש 12 פסוקים שהם מדברי יתרו כמנין **הכּב**. (רבנו אפרים)

וְהָאִישׁ מֹשֶׁה עֲנִינוּ מְאֹד (יב, ג) - סופי התיבות של חמשה חומשי תורה, האות מ' מסוף בראשית "בְּמִצְרַיִם", האות מ' משמות "מִסְעֵיהֶם", האות י' מויקרא "סִינַי", האות ו' במדבר "יְרַחוּ", האות ל' מדברים "יִשְׂרָאֵל", יחד הם עולים בגימטריה 126 כמנין עֲנִינוּ, וכיון שדבק משה במידת הענווה, נחתם ברמיזה בסוף החומשים את שם מידתו. (פענח רזא)

וְהָאִישׁ מֹשֶׁה עֲנִינוּ מְאֹד מִכָּל הָאָדָם (יב, ג) - ראשי תיבות 'אדם' הם אברהם דוד משה. הם הצטיינו במידת הענווה: **אברהם** אבינו אמר "וְאֲנִי עֶפְרָר וְאֶפְרָר", **דוד** אמר "וְאֲנִי תוֹלַעַת וְלֹא אִישׁ", הרחיק לכת בענוותנותו **משה** שאמר "וְנַחֲנוּ מֵהּ".

המשכילים עסקו רבות בחכמת דקדוק לשון הקודש והזניחו את המצוות והאמונה. כדי להוציא מליבם של צדוקים, התרחקו החסידים מעיסוק בדקדוק ומנעו את בניהם מן ההיגיון. **פעם**, נכנס חסיד אחד בפרשת בעלזותך וחדוש גדול בפיו: "חנוכה מן התורה מנין? שנאמר 'בְּהַעֲלַתְךָ אֶת הַנֵּר' והאות ח"ת מרמזת לשמונת ימי חנוכה". גיחך אחד החסידים ואמר: "הרי בהעלתך כותבים באות כ"ף ולא באות ח"ת"! רגזו עליו בני החבורה ואמרו: "מדקדק אתה? צא מן המחנה!..."

מושגים ביהדות

סיון

בי"ז בסיון א'תרנ"ג, נחה **תיבת נח** על הרי אררט. במשך אלפי שנים חיפשו את שרידי התיבה, ולפני מספר שנים נמצאו שרידי תיבת עץ בגובה 4200 מטר בהר אררט שנמצא כיום בצפון מזרח טורקיה, סמוך לגבול ארמניה ואיראן. בדיקת פחמן העלתה שהשרידים הם בני 4,800 שנה, מתקופת נח והמבול.

בי"ט בסיון תצ"ג (1733), **נפטר רבי יהודה בן עטר** מרבניה הגדולים של מרוקו. יוחסו אליו סיפורי מופת, ויהודים וגם גויים כינו אותו "רבי אל-כביר" - "הרב הגדול" בערבית, לאחר שבהוראת מושל המדינה הוא הושלך לכלא, וכשלא היה לקהילת היהודים את הכסף הנדרש לפדיונו, המושל השליכו לגוב אריות, והוא שהה שם יממה ללא פגע.

כ' בסיון ה'ת"ח (1648), **גזירות ת"ח-ת"ט**: העיר נמירוב שבאוקראינה נופלת לידי צבא הקוזאקים, ומיד עם נפילת נמירוב טבחו הקוזאקים את כל היהודים, ומעשי טבח דומים נערכו בערים רבות אחרות. עקב הטבח, נקבע תאריך זה כצום ומספד לזכר הרוגי המאורעות.

סיפור השבוע

קברות התאוה

המעשה היה בימיו של הגאון רבי אברהם אלשיך זצ"ל בתימן. המשנה למלך, גודאסי צורר היהודים, טייל על שפת הנחל וראה כרם לתפארת ובו אשכולות ענקיים. החל להללו ולשבחו. אמרו לו: "של יהודי הוא". התכרכמו פניו. שאל: "היש להם כרמים רבים?" אמרו: "כרמים ופרדסים, ושדות לרוב!" הלך אל האימאם והסיתו נגד היהודים. אמר: "מדוע הם חומסים את אוצר הממלכה ואינם משלמים מיסים?" אמר לו האימאם: "עשה כטוב בעיניך". קרא המשנה למלך לחשובי היהודים ודרש מהם הון עתק עבור כל השנים. אמרו לו: "היום יום ו', בו אתם שובתים, מחר יום שבת קודש הוא לנו. ביום א' נתייצב בפניך לדיון". בחזרתם הלכו אצל רבם. מצאוהו בבית הכנסת. עמדו בחוץ, ויצא אליהם. כיון ששמע דבריהם, אמר: "יהיה בחרם מי שיספר שמץ דבר מזה היום ומחר, כדי שלא ייכנסו היהודים לשבת ביגון ואנחה". בשבת, לאחת תפילת שחרית, כשהוציאו את ספר התורה, אמר **הרב**: "**כווננו כולכם את דעתכם לדעתי - באסכרה תהא מיתתו!**" ענו כולם ואמרו: "אמן", ככוונת הלב. פתחו את ספר התורה וקראו בפרשה. אותה עשה רכב גודאסי, המשנה לאימאם יחיא, על פרדו, והגיע לכרם ענבים. אמר לבוצרים: "רוצה אני לאכול ענבים!" אמרו לו: הננו לתת לפניך ממיטב האשכולות". אמר: "לא, אני רוצה מאלו שעל הגפנים!" אמרו לו: "נבצור ונביא למעלתך!" אמר: "לא, אני רוצה לתלוש אותם בשיני!" רץ אל הגפן בשיגעונו, והזמורות נתקעו בבטנו, ובני מעיו יצאו, ויפול שדוד, כן יאבדו כל אויביך ה'! כשהדבר נודע לאימאם, אמר: "זה גמולו על אשר שלח ידו ביהודים". **כרם התקנא, וכרם נענש - והגזירה בטלה!**

מפניי מרן הגר"ע יוסף זצוק"ל

בית מקדש של מעלה

אל מול פני המנוחה יאירו שבעת הנרות (ח, ב) - הקשה מרן רבנו זצוק"ל: הנה רש"י מבאר: אל מול פני המנוחה - אל מול הנר האמצעי... יאירו שבעת הנרות. ולכאורה לפי זה היה צריך להיות כתוב: אל מול פני המנוחה יאירו ששת הנרות, כי חוץ מהנר האמצעי היו רק שישה קני נרות במנוחה? והשיב - כי ידוע שבית המקדש של מטה עשוי ומכוון כנגד בית המקדש של מעלה (תענית ה.), ולפי זה מובן הדבר, כי כל שבעת הנרות שהיו במנוחה שבבית המקדש של מטה, היו מאירים אל מול שבעת הנרות שהיו מכוונים נגדם בבית המקדש של מעלה. ומפני כך נאמר בפסוק, אל מול פני המנוחה (שבבית המקדש העליון), יאירו שבעת הנרות (שבבית המקדש של מטה).

יוסיף דעת

הזכרת שם החולה בתפילה

בפרשת השבוע מתואר 'מעשה מרים הנביאה', שלקתה בצרעת, ומשה רבנו התפלל בעדה: "א-ל נא רפא נא לה". מנוסח זה למדו רבותינו שהמבקש רחמים על חבירו אינו צריך להזכיר את שמו, כפי שמשה רבנו לא הזכיר את שם אחותו בתפילתו. וכתבו הפוסקים שהדברים אמורים רק כשמתפלל בפני החולה, וכך גם תפילתו של משה רבנו הייתה בפני מרים, אולם כשמתפלל על החולה שלא בפניו צריך להזכיר את שמו, כדי שהתפילה תהיה ברורה. יש שכתב כי המתפלל על החולה בפניו ראוי שלא להזכיר את שמו, כיון שהזכרת שם החולה מעוררת מעט את מידת הדין עליו, ועל כן כשיש תועלת לתפילה בהזכרת שמו, דהיינו שלא בפניו, יש להזכירו, אך כשאין בכך תועלת - טובת החולה היא שלא יזכירו את שמו. וכתבו האחרונים על פי דברי הזוהר הקדוש שבהזכרת שם החולה בתפילה יש להזכיר את שמו ושם אמו: "פלוני בן פלונית", ויש שכתב להזכיר את שם אביו, ויש שכתב שניתן להזכיר אחד משני השמות. והמנהג בימינו להזכיר את שם האם. ואם המתפלל על אחד מילדיה - תאמר רק "בני פלוני" או "בתי פלונית", ואינה צריכה להזכיר את שמה. אם ידוע רק כינוי שמו של החולה - יש להזכיר את הכינוי, ואף אם אינו בלשון הקודש. ובתפילה על תינוק שטרם נקרא בשם - יש לומר "בן פלונית". וכשמתפלל על אביו, יאמר את שמו כרגיל, ללא תוספת "אבי מורי", אך כשמתפלל על תלמיד חכם יש להוסיף "רבי" לפני הזכרת שמו. ואמר חז"ל: "אם יש לו חולה בתוך ביתו אומר בברכת חולים", דהיינו שייבקש עליו רחמים בברכת 'רפאנו' שבתפילת שמונה עשרה. וכתבו אחרונים שרשאי להתפלל גם על חולה שאינו מבני ביתו, ומקיים בכך מצוות "ואהבת לרעך כמוך". ואדרבה - אם בא להזכיר חולה שאינו מבני ביתו יחד עם חולה מבני ביתו, יזכיר תחילה את זה שאינו מבני ביתו, ויתקיים בו מאמר חז"ל "המתפלל על חברו והוא צריך לאותו דבר, הוא נענה תחילה".

יוסיף חכמה

מעלת הלויים מהבכורות

"ואקח את הלויים תחת כל בכור בבני ישראל" (ח, יח) - כתב החזקוני (רבי חזקיה בן מנחם), שהטעם מדוע לקח הקב"ה את הלויים במקום הבכורים. הוא משום שאם היו כל הבכורים עובדים יהיה בהם נגף, שהרי אביו של זה הבכור שמא לא היה בכור ולא אבי אביו, ולא הורגלו בעבודה, ולכשיבוא לעבוד לא יהא בקי ונזהר בה, ויעשה שלא כהוגן וניגף, כמו שמצינו בנדב ואביהוא. אבל הלויים כיון שנבחרו המה ובניהם ובני בניהם לדורות, הורגלו והוזהרו בעבודתם לעשותה כהוגן. ומוסיף החזקוני שלכך אמר הכתוב "לא יהיה לכהנים הלויים כל שבט לוי חלק ונחלה עם ישראל... (כוונתו למ"ש ב'דברים' יח, ב, 'ונחלה לא יהיה לו בקרב אֶחָיו') שכוונת התורה שלא יתעסקו בשום מלאכה, רק בעבודת הקודש פן ילמד ידיו למלאכת החול, וע"י כך יהיו זרועותיו ואצבעותיו עבות וקשות ולא יוכל לכופן ולמשמש את הנבל ובכינור ויקלקלו השיר.

פגישה מרגשת! בשנת תשע"ב פנה הרב מיכאל לסרי שליט"א לרב שלמה זביחי שליט"א רב קהילת "תפארת רפאל" בבקשה להכניסו לראשונה אל הקודש פנימה, לפגישה עם מרן רבנו עובדיה יוסף זצוק"ל, שכידוע היה הרב זביחי מקורב מאוד למרן ושימשו בקודש שנים רבות, עוד בהיות מרן רבה הראשי של תל אביב-יפו בשנת תשכ"ט (1968), ואכן התקיימה פגישה מרגשת שבה מרן רבנו שמח לחזק את ידי מזכי הרבים שהרב לסרי נמנה בין ראשיהם כבר שנים רבות. בתמונות: מרן רבנו זצוק"ל מעניק את ספרו חזון עובדיה (שבת חלק ד') שאך יצא לאור, לרבנים שליט"א

אימרת השבוע

"ענווה פסולה היא כשהאדם אומר: 'אני אפס והאחרים אפס'. ענווה כשרה היא כשהוא אומר: 'אני אפס והאחרים בעלי ערך'" (רבי שלום מבלז)

הלכות דין מאה ברכות בכל יום

- א. חייב אדם לברך מאה ברכות בכל יום, ואם יאכל ג' סעודות ביום, הרי שיוצא ידי חובת מאה ברכות בתפילות ובברכת המזון. ויש אומרים שחייב מאה ברכות בכל יום הוא מן התורה, ויש חולקים ואומרים שהוא מדרבנן. ויש שכתבו שטעם המאה ברכות הוא כדי להגן על צ"ח קללות שבמשנה תורה, וכתוב כל חולי וכל מכה, הרי זה מאה. ונכון להוסיף על המאה ברכות.
- ב. בשבת וביום טוב שחסרות לו ברכות בתפילה, צריך שישלימן בברכות על פירות ומגדנות. ואם אין לו פירות ומגדנות, יברך על לימון ברכת הנותן ריח טוב בפירות, ועל עצי בשמים, ועל עשבי בשמים, בליל שבת, ולמחרתו. ואם לא השלים בזה למאה ברכות, יוצא במה שיכוין לשמוע ברכות התורה שמברכים העולים לספר תורה, וברכות ההפטרה. וכן ביום הכיפורים יוצא ידי חובתו בשמיעת הברכות כנז'.
- ג. את חשבון המאה ברכות מונים מערב ועד ערב, בליל שבת ויומו. וראוי שכל אחד ימנה את הברכות שמברך בשבת, כדי שיגיע מניין מאה ברכות. ואם יודע לקרוא את ההפטרה היטב, יעלה מפטיר וירוויח הברכות של ההפטרה. וכן אם עולה כשליח צבור מרוויח הברכות של החזרה.
- ד. ולכן מי שהאריך בסעודה שלישית של שבת וכבר שקעה החמה, אף על פי כן הברכות שמברך בסעודה עם ברכת המזון עולות לו למנין מאה ברכות של יום שבת, שהרי הכל מתוספת שבת הוא. ורק אם התפלל ערבית של מוצאי שבת, אין הברכות שמברך לאחר מכן מצטרפות לחשבון מאה ברכות של יום שבת.
- ה. גם הנשים צריכות להשתדל לברך מאה ברכות בכל יום, מאחר וחייב מאה ברכות בכל יום אין לו זמן קבוע, והוא חייב מתחדש מידי יום ביומו, וממילא אין שום סיבה לפטור את הנשים מחיוב זה, שלא נפטרו הנשים אלא ממצוות שהזמן גרמא. ואף על פי שהנשים אינן חייבות להתפלל ג' תפלות ביום, וגם אסור להן לברך ברכות פסוקי דזמרה וברכות קריאת שמע של שחרית וערבית, מכל מקום צריכות להשלים מאה ברכות בברכות שתברכנה על מגדנות, וכן הרי הן רשאות להתפלל גם מנחה וערבית [תפלת שמונה עשרה] ולהשלים מאה ברכות. וכן ברכות השחר וברכות התורה, ברכת על נטילת ידים והמוציא, וברכת המזון.
- ו. כשמגשים פירות בסעודות שבת ויום טוב לברך עליהם, מותר להניחם עד לאחר ברכת המזון כדי לברך לפניהם ולאחריהם, ולהשלים מנין מאה ברכות, ואין לחוש בזה לאיסור גורם ברכה שאינה צריכה. שבמקום מצות מאה ברכות מותר לגרום לברכה שאינה צריכה [דחשיבא כברכה הצריכה]. וטוב שיצווה לבני ביתו להביאם לפניו רק לאחר ברכת המזון. והנהגים לברך על דגים וכיו"ב לאחר הקידוש קודם ברכת המוציא, יש להם על מה שיסמוכו.
- ז. יש לזהר הרבה בשעת אמירת הברכות לכוין פירוש התיבות, ושלא יחסר מהן שום תיבה או אות, כי ענוש יענוש, ובפרט כשמזכיר שם ה' בפיו, שירא מאד ויזדעזעו איבריו מפחד ה' והדר גאונו, אשר האדם ילוד אשה ומזכיר את השם הקדוש הגדול הגבור והנורא, אשר מלאכים קדושים ונוראים פוחדים ורועשים ומתרגשים בהזכירם אותו, ויקח קל וחומר בן בנו של קל וחומר לנפשו. ויזהר בכל עת שמוציא את שם ה' בשפתיו שיהא באימה וביראה ופחד.

הזמנים לפי לוח "אור החיים" המבוסס על פסקי מרן הגר"ע יוסף זצ"ל

ירושלים	תל אביב	חיפה	באר שבע
7:23	7:20	7:23	7:20
8:14	8:12	8:15	8:12
9:10	9:07	9:11	9:0

עלון השבוע לזכות הבחור החשוב
ה"ה רפאל יוסף בן יפה הי"ו
יהי רצון שיזכה לזיווג הגון במהרה
ובכל אשר יפנה ישכיל ויצליח - אכ"ר

פְּרֶשֶׁת הַשְּׁבוּעַ
בְּהַעֲלוֹתְךָ

הַפְּטָרָה

"רַגְלֵי וְשִׁמְחֵי"
זכריה ב'

תלמוד תורה לכנים

שיעורי תורה ויהדות לכנות
כולל ובית מדרש
כנסים תורניים
קירוב רחוקים
מכון הוצאת ספרים וחקר כתבי יד
דאגה לרווחת החיילים כצה"ל
עזרה לנזקקים
הדרכה רוחנית לעולים חדשים
מוקד עולמי לאמירת תהילים
שבועון תורני

לקבלת העלון בדואר - במייל או לתגובות: refael260@gmail.com

הנצחה לזכר יקירכם ותרומות - נא לשלוח לתלמוד תורה ומפעלי חסד "תפארת רפאל"
המשרד: רח' קפלנסקי 1, קרית שלום, ת.ד. 12015 תל אביב, טל. 1-800-260-260
כל הזכויות שמורות © ניתן לצלם ולהפיץ במתכונתו ובצורתו בלבד ללא שום שינוי.